

[Sønderup.]

Rentetilskud eller hvad man nu kan finde paa i denne Forbindelse. Det gælder nemlig i lige saa høj Grad om, at vi bevarer de Brug, vi engang har faaet oprettet, som det gælder om at faa oprettet nye.

Foreløbig vil jeg gerne spørge den højt-ærede Landbrugsminister, hvorledes han ser paa Sagen, og om han kunde tænke sig at tage Spørgsmaalet op til Overvejelse, saa man kunde opnaa et Resultat af tilfredsstillende Karakter.

Nu kunde jeg godt tænke mig, at Udstykningsmodstanderne med Henblik paa det Forhold, jeg her har peget paa, og under Hensyn til Situationen som Helhed kunde sige, at Udstykningen af flere Grunde var forfejlet. Jeg mener, at en saadan Paastand vil være urigtig, for et Foretagende skal aldrig bedømmes i en unormal Tid, og det er Udstykningen heller ikke tjent med at blive. Det er nu engang saadan, at Vilkaarene for de forskellige Størrelsesgrupper af Landbrugsejendomme selvfølgelig vil være vekslende med de forskellige Tider. Der er Grund til at pege paa, at i Begyndelsen af Trediverne var det de store Gaarde, der var i Vanskeligheder, og ligesaa urigtigt, som det vilde være af den Grund at sige, at de alle sammen burde udstykkes, ligesaa forkert vilde det være nu at hævde i Kraft af de Vanskeligheder, de smaa Brug har, at Udstykningen skulde fuldstændig standses. Det kan som sagt ikke bortforklares, at det for Øjeblikket i særlig Grad er de smaa Brug, der mærker Tidens Tryk, men tager vi f. Eks. Forrentningsprocenten som Gennemsnit for et længere Aaremaal, bliver der stort set ingen Forskel paa Rentabiliteten i de store og de smaa Brug. Det er af mange Grunde heldigt med de forskellige Størrelsesgrupper af Landejendomme; derfor skulde vi nødigt komme dertil, at Udstykningen gik helt i Staa, og derfor bør netop ogsaa vi, som er Tilhængere af en rimelig og fornuftig Udstykning, bistaa hinanden i Bestræbelserne for at skabe saa gode Vilkaar for de smaa Brug som vel muligt. Vi bør bistaa hinanden i Bestræbelserne for at foretage Udstykningen saaledes, at den ikke kommer i Miskredit.

Derfor synes jeg ogsaa, at vi saa afgjort skal undgaa Tvangsforanstaltninger i Forbindelse med Jordafstaaelse, ja, man kan godt sige undgaa Særforanstaltninger i det hele taget, saa vidt det er gørligt. Og det kan være Anledning til at opfordre dem, der nyder godt af Udstykningen, til at udnytte deres Brug og dyrke deres Jord saadan, at de gør sig ikke blot uaf-

hængige af Korntildelingen, men ogsaa af Tilførsler udefra. Der er for mig ingen Tvivl om, at i samme Grad, som det sker, vil Husmandsbrugets Stilling og derigennem Udstyknings Berettigelse som Helhed fæstnes og underbygges.

Med Henblik paa Fremtiden og ikke mindst med Henblik paa de Røster, der hist og her har hævet sig for en forøget Udstykning netop nu ved Anvendelse af bestemte Metoder, vil jeg gerne sige, at jeg tror, vi i en Tid, hvor der saa stærkt tales om Samarbejde, har Grund til at minde hinanden om, at er der et Omraade og er der et Spørgsmaal, hvor Samarbejde er paakrævet, er det netop i Jordspørgsmaalet, fordi det saa stærkt berører ikke blot Forholdet Landmændene imellem, men ogsaa Samfundsforholdene som Helhed. Vi maa til syvende og sidst ikke glemme, naar vi skal tage Stilling til Udstykningen og alt hvad dermed staar i Forbindelse, at saavel Efterkrigstidens økonomiske Politik Verden over som vort eget Lands Erhvervspolitik saa afgjort vil blive bestemmende for Tempoet i Udstykningen i Fremtiden, forudsat da at der skal være nogen Mening i det i det hele taget.

Chr. R. Christensen: Den Udstykning, der har fundet Sted under Krigen, har jo i høj Grad været begrænset. Aarsagen har rimeligvis været at finde i de store Omkostninger, der har været forbundet med at opføre nye Bygninger, og i de store Omkostninger ved at anskaffe Inventar og Besætning, men man kommer jo heller ikke uden om, at Produktionsforholdene er ændret under Krigen. Den Omstændighed, at det har været umuligt at indkøbe Korn og Oliekager til et forceret Husdyrhold, har i høj Grad vanskeliggjort Husmandsbrugets Økonomi. Man har ikke haft samme Evne til Selvforsyning i dette Brug som i de større, og der har derfor været en vis Tilbageholdenhed med Hensyn til Ansøgning om at komme i Betragtning ved et Statshusmandsbrug, en Tilbageholdenhed, som maa siges at være naturlig, fordi man i Virkeligheden ikke ved noget om Fremtiden. Tilbageholdenheden kan i høj Grad skyldes, at en Del af de unge ikke har en saadan Tillid til Landbrugets Fremtid, at de foretrækker at blive Besiddere af Statshusmandsbrug fremfor at fortsætte som Lønarbejdere. Det er derfor klart, at skal Udstykningen fortsættes, maa der en vis Tillempning af de bestaaende Love til, og det forekommer mig, at det Forslag, som her ligger paa Rigsdagens Bord, er ret tilfredsstillende, selv